

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 110/06-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. júna 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. A. V., bytom N., zastúpenej advokátom JUDr. J. N., P., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 7/2003 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 7/2003 p o r u š i l základné právo Ing. A. V., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 7/2003 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. A. V. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. A. V. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 332 Sk (slovom desaťtisícristotridsaťdva slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. N. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2006 doručená s'ťažnosť (na výzvu ústavného súdu z 15. februára 2006 doplnená 16. marca 2006) Ing. A. V., bytom N. (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. N., P., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 7/2003.

S'ťažovateľka okrem vyslovenia porušenia práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných pried'ahov, priznal jej finančné zadost'učinenie vo výške 500 000 Sk a uložil okresnému súdu povinnosť náhrady trov jej právneho zastúpenia.

3. Ústavný súd 29. marca 2006 prijal s'ťažnosť s'ťažovateľky na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 110/06-14.

4. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci nemožno od ústneho pojednávania očakávať jej ďalšie objasnenie.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti a k nej pripojených písomností, vyjadrení účastníkov konania a spisu okresného súdu sp. zn. 12 Cpr 7/2003 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

A

Sťažovateľka 7. júla 2003 podala na okresnom súde návrh „na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru s príslušenstvom“ proti odporcovi V., a. s., B. (ďalej len „odporkyňa“).

Okresný súd 31. júla 2003 vyzval sťažovateľku, aby sa v lehote 15 dní vyjadrila k návrhu a aby „v označenej lehote predložila mzdové listy navrhovateľky za obdobie roku 2002 až máj 2003 ...“. Výzva uvedeného znenia (a aj adresáta) bola zaslaná na vedomie odporkyňi. Uvedené pochybenie napravil okresný súd výzvou z 25. augusta 2003 adresovanou odporkyňi.

Odporkyňa sa k návrhu písomne vyjadrila 19. septembra 2003. Súčasne predložila požadované mzdové listy.

Okresný súd (opätovne) 3. marca 2005 vyzval odporkyňu, aby sa „v lehote 15 dní vyjadrila k priloženému návrhu“.

Právna zástupkyňa odporkyne 16. marca 2005 nahliadla do súdneho spisu.

Odporkyňa sa 22. apríla 2005 písomne vyjadrila k návrhu a „v snahe vyhnúť sa pracovnoprávnemu súdnemu konaniu“ je pripravená „vo veci skončenia pracovného pomeru s menovanou rokovať“. Preto žiada súd, „aby v danej veci zatiaľ nevytyčoval pojednávanie“.

Sťažovateľka 27. júna 2005 oznámila okresnému súdu, že odporkyňa sa s ňou zatiaľ neskontovala, a žiadala o určenie termínu pojednávania.

Okresný súd 28. júna 2005 vyzval odporkyňu na podanie informácie, „či došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody s navrhovateľkou“. Zaslanie odpovede na výzvu okresný súd urgoval 9. novembra 2005. Odporkyňa 5. decembra 2005 oznámila súdu, že aj napriek jej (v liste konkretizovanej) snahe k uzavretiu dohody nedošlo.

Okresný súd 3. februára 2006 uznesením vyzval sťažovateľku na doplnenie návrhu o presný petit (požadovanú výšku náhrady mzdy).

Okresný súd stanovil 6. februára 2006 termín pojednávania na 7. marec 2006.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu (od 18. januára 2006 prevzal jej zastupovanie advokát JUDr. J. N. z P.) upravila 22. februára 2006 petit návrhu a predložila súdu požadované písomnosti.

Okresný súd na pojednávaní konanom 7. marca 2006 (prítomní účastníci konania a ich právni zástupcovia) po vypočutí účastníkov konania a oboznámení sa s písomnosťami vzťahujúcimi sa na vec rozhodol medzitýmnym rozsudkom č. k. 12 Cpr 7/03-71, ktorým určil, „že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané žalobkyňi listom žalovaného č. 1/4505/2003 zo 6. mája 2003 je neplatné“. V súdnom spise sa nenachádzajú doklady o tom, či bol rozsudok doručený účastníkom.

B

K sťažnosti pripojila sťažovateľka odpoveď poverenej predsedníčky okresného súdu č. Spr. 341/05 z 19. októbra 2005 na jej „žiadost' o vytýčenie termínu pojednávania (...), aby bolo zamedzené ďalším zbytočným prieťahom v konaní ...“, z 20. septembra 2005, v ktorej bolo uvedené: „... Po oboznámení sa s jej obsahom ako i obsahom predmetného spisu Vám oznamujem, že zákonná sudkyňa bola upozornená na potrebu konať vo veci plynulo a bez zbytočných prieťahov, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že by mohlo dôjsť k vzniku prieťahov v konaní. Vec budem ďalej sledovať“.

C

K sťažnosti bola pripojená „Lekárska správa – nález“ z 31. januára 2006 vypracovaná MUDr. T. B., zmluvným – neštátnym psychiatrom z Psychiatrickej ambulancie, P., nasledovného znenia: „Pacientka evidovaná na psychiatrickej ambulancii od 27. 6. 03. Pacientka sa nemohla psychicky vyrovnat' svojou záťažovou situáciou –

prepustenie zo zamestnania. Počas návštev užíva lieky. Do dnešného dňa pacientka nie je plne kompenzovaná, stav pretrváva aj s následným dopadom na telesný stav a zdravie“.

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 7/2003 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...)“, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 2040/06 z 25. apríla 2006 uviedla: „... Z obsahu spisu vyplýva, že v období od 03. 10. 2003 do júna 2005 som zistila v konaní prietahy, ktoré však vyplynuli aj z toho dôvodu, že vzhľadom na vyjadrenie odporcu existovala možnosť mimosúdnej dohody účastníkov konania, ku ktorej však nakoniec nedošlo. V súčasnosti v konaní prietahy nie sú, súd koná vo veci plynule.

Vo veci bol dňa 07. 03. 2006 vyhlásený medzitýmny rozsudok, ktorým súd určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané navrhovateľke je neplatné ...“.

3. Sťažovateľka v stanovisku z 24. mája 2006 prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu okresného súdu okrem iného uviedla: „... Z hodiny na hodinu zostala nielen bez práce, ale hlavne bez finančného príjmu, čo v jej prípade predstavovalo rozhodujúcu časť príjmov, lebo bola hlavným živiteľom rodiny. V dnešnej situácii s 2-omi dospievajúcimi deťmi sa skutočne nedá vyžiť.

Nechcem rozpisovať mandantkine problémy, s ktorými za tie roky zápasila a ešte aj stále zápasí. V máji 2003 dostala od zamestnávateľa okamžité skončenie pracovného pomeru, bez slova vysvetlenia. Pre svojho zamestnávateľa pracovala 19 rokov. Určite nespáchala žiadne podvody. Dopracovala sa až na psychiatriu. Podľa jej tvrdení prestala plniť funkciu matky, ale aj manželky. Jej meno, postavenie, meno rodiny, ako aj jej postavenie je nenávratne preč. Za 3 roky rodina klesla pod hranicu chudoby. Počas tejto

doby im pomáhala tak rodina manžela, ako aj jej matka. Vzhľadom k tomu však, že sú dôchodcovia, ich možnosti v tomto smere sú obmedzené.

Mandantka má takmer (...), jej dobré meno, postavenie, ale hlavne zdravie sú trvalo poškodené. Viac ako 3-ročné stresy zanechali na nej viditeľné stopy. Z miesta jej trvalého bydliska, kde býva od narodenia, sa možno bude musieť odsťahovať a začať od začiatku. Uvedomuje si však, že vzhľadom na vek, takéto rozhodnutie nebude ľahké. Ale aj v prípade, ak v mieste trvalého bydliska zostane a bude sa snažiť získať svoje meno a postavenie späť, to nebude o nič jednoduchšie. Je otázka, či sa jej to vôbec niekedy podarí. Jej otázky na mňa smerujú aj k tomu, akú hodnotu majú 3 roky ľudského života, vlastne 4-och ľudských životov a či sa táto skutočnosť dá vyjadriť peniazmi ...“

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

4.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie o vyslovenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, ktoré sa začalo 7. júla 2003 a dosiaľ (po skoro troch rokoch) nebolo na súde prvého stupňa v celom rozsahu meritórne rozhodnuté. Okresný súd vo veci čiastočne rozhodol medzitýmnym

rozsudkom na jedinom vo veci konanom pojednávani 7. marca 2006 (pozri vyššie bod II. A odôvodnenia).

4.2. Pokiaľ ide o kritérium „zložitost' veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v posudzovanom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk predmetné konanie nehodnotil ako právne a ani skutkové zložité konanie, ktorého doterajšia dĺžka by bola zásadne ovplyvnená, resp. závislá od zložitosti veci.

4.3. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť osobitne zohľadnená v neprospech sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

4.4. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priet'ahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že konanie v posudzovanej veci od jej nápadu 7. júla 2003 trvá dosiaľ na súde prvého stupňa bez jej úplného meritórneho rozhodnutia už skoro tri roky. Túto dobu vzhľadom na predmet konania pred okresným súdom (vyslovenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhrada mzdy), jeho význam pre sťažovateľku a jej rodinu, ako aj skutkové zistenia vyplývajúce zo súdneho spisu sp. zn. 12 Cpr 7/2003 (dlhá doba nečinnosti okresného súdu, výzva na vyjadrenie sa k návrhu až 3. marca 2005, urgovanie zaslania odpovede od odporkyne až po uplynutí vyše štyroch mesiacov od jej vyzvania, požiadanie sťažovateľky až 3. februára 2006 o doplnenie jej návrhu o presný petit, prvé, a to jediné pojednávanie konané až 7. marca 2006) považuje ústavný súd v danom prípade za neprimerane dlhú.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 12 Cpr 7/2003 ústavný súd zistil, že:

- od 31. júla 2003 (omylom zaslaný návrh sťažovateľke na vyjadrenie) do 3. marca 2005 (opätovné zaslanie návrhu odporkyni), t. j. v trvaní vyše 19 mesiacov;

- od 22. apríla 2005 (vyjadrenie odporkyne) do 3. februára 2006 (výzva sťažovateľke), t. j. v trvaní vyše deväť mesiacov (keď okresný súd len 28. júna 2005 vyzval odporkyňu na zaslanie informácie a odpoveď urgoval až 9. novembra 2005);

bol okresný súd bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný (resp. nevykonával úkony priamo smerujúce k rozhodnutiu v merite veci), teda spolu za vyše 28 mesiacov, t. j. dva roky a štyri mesiace, neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci a ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Ústavný súd súčasne zdôrazňuje, že konanie v pracovnoprávnej veci, ktoré v dôsledku postupu okresného súdu trvalo (do vydania medzitýmneho rozsudku), resp. ešte trvá (do vydania konečného rozhodnutia) na súde prvého stupňa tak dlho, ako je tomu v danom prípade, možno už len na základe jeho posúdenia považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do takej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 66/03).

4.5. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci (v jej nadväzujúcej časti o mzdových nárokoch sťažovateľky) bez zbytočných priet'ahov.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1. Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk z dôvodov, že: „... je matkou dvoch detí, plnoletého T. V., (...) a (...) D. V., (...). T. bol študentom Športového gymnázia v T., ktoré štúdium musel v dôsledku okamžitého skončenia pracovného pomeru svojej matky po ukončení druhého ročníka prerušiť vzhľadom k tomu, že rodina nemala dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie jeho štúdia. Dcéra D. je študentkou Gymnázia v P. Manžel sťažovateľky je zamestnaný vo V., a. s., N., so sídlom v P., kde ako robotník zarobí cca 10 000,- Sk čistého.

Sťažovateľka bola hlavným nositeľom príjmu a zabezpečením životného štandardu pre celú svoju rodinu. Ako je uvedené vyššie, v súčasnej dobe je sťažovateľka stále nezamestnaná. Vzhľadom k príjmu cca 10 000,- Sk zo strany manžela pre 4 v podstate dospelé osoby nie je rodina schopná platiť ani svoje základné výdavky, či potreby. Voči sťažovateľke, resp. jej rodine je v súčasnej dobe vedená exekúcia z dôvodu neplatenia nájomného.

K tejto tragickej rodinnej situácii jednoznačne svojím postupom, resp. nečinnosťou prispel štátny orgán – Okresný súd Bratislava II.

(...) Nečinnosťou súdu sú dotknuté i ďalšie práva sťažovateľky tak, ako je uvedené vyššie, ktoré súvisia s jej sociálnym statusom, pretože súčasťou žaloby je aj vyplatenie náhrady mzdy, ktorú sťažovateľka dosahovala pred nezákonným ukončením pracovného pomeru. Ďalej je celý problém spojený s nemožnosťou sťažovateľky riešiť plnohodnotne svoje súčasné zamestnanie v podobe riadneho pracovného pomeru na dobu neurčitú. Ako je uvádzané vyššie, napriek snahe zamestnať sa, nik neprejavil záujem sťažovateľku zamestnať. (...)“

6.2. Vzhľadom na okolnosti danej veci (najmä na jej predmet a význam pre sťažovateľku a jej rodinu) ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené

priznať jej aj finančné zadost'učinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky (pozri body 4.1 až 4.4 tejto časti), ako aj na predmet konania (berúc do úvahy aj skutočnosť, že okresný súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru) považuje za primerané vo výške 60 000 Sk.

6.3. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 13. marca 2006 a vyjadrenie z 24. mája 2006. Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. 1/6 z výpočtového základu 16 381 Sk) je 2 730 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušálom 164 Sk sumu 2 894 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje spolu sumu (za tri úkony právnych služieb) 8 682 Sk. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (19 %) zvyšuje sa táto suma o 1 650 Sk. Odmena advokátovi predstavuje spolu sumu 10 332 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2006